

ÓDÍN

A DEVĚT SVĚTŮ

Ódin a devět světů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Marcos Jaén Sánchez
Ódin a devět světů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ÓDÍN

A DEVĚT SVĚTŮ

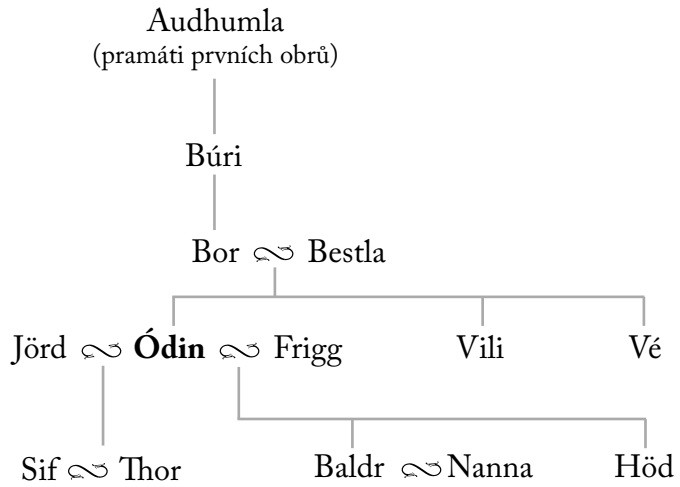

ÓDÍNOVA SÁGA, DÍL PRVNÍ

 P R E S S

RODOKMEN ÓDINA A DALŠÍCH BOHŮ

Ymir
|
ledový obr

Njörd ∞ Niorun
|
├── Frey
└── Freya

HLAVNÍ POSTAVY

Bytosti z doby stvoření

YGGDRASIL – strom života, obrovský jasan, který udržuje v rovnováze všechny části všehomíra. Mezi jeho větvemi, kolem kmenu a v kořenech se nacházejí různé světy.

NORNY – tři významné sudičky, které předou vlákno osudu a sídlí v kořenech Yggdrasilu. Je to Urd („Osudová“), která symbolizuje minulost, Verdandi („Stávající“) ví, co se právě děje, a Skuld („Co musí být“) představuje budoucnost.

YMIR – byl první živou bytostí ve vesmíru. Je to obr velikosti celého kontinentu, který se zrodil ze střetu prvotního ledu a ohně.

AUDHUMLA – prackráva, jejíž mléko je zdrojem života.

Narodila se z tajícího ledu a je to druhý živý tvor na světě.

Bohové a obři

BOR a Bestla – obři, kteří přišli na svět, když Audhumla olizovala slané ojiněné kameny a svým jazykem jim dala podobu. Jsou to rodiče Ódina a předci rodu Ásů.

ÓDIN – „Zuřivec“, syn prvních obrů, které převyšuje inteligencí a mocí. Je schopen chápat proces stvoření a propojit všechny jeho prvky. Je prvním z rodu Ásů.

VILI a VÉ – mladší bratři Ódina, kteří mají podobné schopnosti jako on, i když ne tak velké. Jsou méně ctižádostiví a odvážní než on, proto brzy uznají jeho převahu a jsou mu ve všem nápomocní.

NJÖRD a Niorun – první z božského rodu Vanů. Jsou to sourozenci, bozi plodnosti a přírodního života. Njörd je bůh úrodné půdy a patron rybářů a námořníků, Niorun je bohyně obdělávané půdy.

Bytosti stvořené bohy

ASK a Embla – muž Ask, „Jasan“, a žena Embla, „Jilm“, se stali předchůdci všech lidí. Byly to bytosti, které stvořili Borovi synové z kmenů vyplavených mořem.

HUGIN a MUNIN – „Myšlenka“ a „Paměť“ byli havrani stvoření Ódinem proto, aby sledovali, co se děje v devíti světech.

Led a oheň

TROM JE SVĚT A SVĚT JE STROM. JASAN Yggdrasil drží pohromadě různé části vesmíru. Devět světů existuje mezi jeho větvemi, žije v jeho kořenech a ovíví se kolem jeho kmene. To on jim dodává životodárnou mízu, to on je spojuje. To díky němu v nich vládne řád, to on je zárukou jejich existence.

Ale i před Yggradsilem cosi bylo. Na počátku věků někde v bezedné hlubině zkrřížily své síly oheň s ledem a z jejich souboje vzešlo vše, co dnes známe. Z jejich střetu se zrodil *eitř*, jedovatá mlha, která později dala vzniknout všemu živému. Oheň a led jsou dva nejstarší světy.

Domovem ohně je Múspelheim, kde vládne prapůvodní chaos. Tam přebývají ohniví obři a čekají na příhodnou chvíli k povstání. V jejich čele stojí Surtr, jenž je nepřítelem tvorstva. Mezi kořeny Yggdrasilu leží také Niflheim, říše chladu, zimy a ledu. Ze země zde tryská pramen Hvergelmi, „vroucí kotel“, který zásobuje vodou nejhlubší kořeny jasanu. Do těchto míst se světlo nedostane, a přesto se za nimi rozkládají ještě ponuřejší končiny. Svět mrtvých, Helheim.

Ve středu velkého jasanu, pevně spojen s jeho kmenem, se rozkládá Midgard, „Středozem“, jenž je obýván lidmi. Ze všech stran

ho obklopuje nekonečný oceán a jeho obyvatelé s obavami hledí k zemi ležící na protilehlém břehu. Je zahalen v mlze, z níž se tyčí k obloze nejvyšší pohoří světa. Jen tato přírodní hradba odděluje Midgard od Jötunheimu, říše obrů. Jsou to bytosti obdařené mimořádnou silou, které přišly na svět dokonce dříve než bohové. Mnohé jsou chytré, ale většina z nich jsou primitivní divoši. Kořeny Yggdrasilu prorůstají až do těchto nehostinných koutů, protože jimi protéká pramen moudrosti, z něhož jasan čerpá vláhu.

Bohové jsou spojeni s větvemi stromu, mezi kterými leží též Svartalfaheim a Álfheim. Svartalfaheim je domovem zručných trpaslíků, jejichž řemeslné a stavitelské schopnosti jsou vyhlášené. Jsou sice zakrslé postavy, ale jejich ruce dokážou obdařit mimořádnou krásou vše, čeho se dotknou. Álfheim je říší světla, v níž sídlí nádherní světlí elfové, kteří mají moc ochránit vše živé, ale také mu uškodit.

Prvními mezi bohy jsou Ásové, z jejichž rodu pochází Ódin, Otec veškerenstva. Dalším božským rodem jsou Vanové, vyznávající život, plodnost a vášeň, kteří obývají Vanaheim. Sídlem Ásů je nebeský Ásgard, kde se rozkládají Ódinovy velkolepé paláce, domy jeho bratrů, potomků a dalších spřízněných bohů. Ásgard je oddělen od ostatních světů duhovým mostem Bifröstem, přes nějž mohou přejít jen ti, kteří jsou vítáni v sídle Ásů. Pouze Otec veškerenstva má volný přístup do všech světů.

Na nejposvátnějším a také nejlépe střeženém místě Ásgardu se nachází pramen osudu. Z něj nabírají vodu a neustále zalévají kořeny Yggdrasilu tři norny. Díky nim je jasan stále zelený a živý. Norny jsou tak staré, že vědí všechno, co se kdy přihodilo, ale také dokážou ze stromu přečíst, co se teprve stane. Jejich úkolem je tkát pavučinu osudu, aby zajistily trvání světa.

Ze svého stříbrného paláce Valaskjalfu, nejvýše položeného v Ásgardu, Ódin pozoruje, jak strom života prorůstá všemi devíti světy a jak se stará o ty, kteří v nich žijí. Bohovým posláním je

chránit Yggdrasil před chaosem, proto vysílá své dva havrany na obhlídku, aby měl přehled o tom, co se děje ve všech světech, a tak sbírá síly, znalosti, zdokonaluje se v magii a shromažďuje ve Valhalle, Síni padlých, nejudatnější bojovníky, kteří se připravují na konečnou bitvu.

Otec veškerenstva sedí na stříbrném trůnu Hlidskjalfu a dohlíží na veškeré tvorstvo.

Toto je příběh o tom, jak započalo jeho dílo.

Havrani Hugin a Munin, jejichž jména znamenají Myšlenka a Paměť, poletovali bezstarostně po obloze, nechávali se unášet vzdušnými proudy nahoru a dolů a prolétali nazdařbůh mlhou. Jen co v dálce zahlédli zář, po které pátrali, prudce zatočili a zamířili tím směrem. Zanedlouho se ocitli na břehu jezera, jehož zelené světélkující vody omývaly úpatí obrovského jasanu. Voda prýštila z pukliny v kmeni, která vypadala jako ústa pronášejíci nějaké staré zaklínadlo. Havrani usedli na kmen vedle praskliny a pak se zahleděli do husté mlhy v očekávání příchodu svého pána, jemuž ukazovali cestu.

Nejdříve měla jeho postava jen neurčité tvary, ale jak se postupně blížil, začal se zhmotňovat a mlha kolem něj se rozpouštěla. Zahalen do tmavě modrého roucha, jež barvou připomínalo poslední polibek noci, tajemný poutník s tváří zakrytou kapucí dorazil na břeh jezera.

Obešel ho, aby se dostal co nejbliž ke stromu. Pohledem zkoumal jasan a viděl, že se jeho koruna ztrácí v závratné výšce kdesi v mlze a jeho kmen s větrovím je tak rozložitý, že připomíná hradbu. Stáhl si kapuci z hlavy a odhalil mladistvou tvář, orámovanou rozčuchanými vlasy a divokým plnovousem. Borova syna Ódina se

znovu zmocnil úžas při pohledu na onen impozantní strom. Mezi jeho kořeny, větvemi a na kmeni našlo útočiště devět světů a v každém z nich žil odlišný druh bytostí. Ze všech existujících tvorů pouze Ódin mohl prostřednictvím stromu cestovat mezi světy, a protože na něj nasedal jako jezdec na koně, dal mu jméno Yggdrasil, „Kůň strašného“.

Bůh položil dlaň na jeden z kořenů a beze slov si vyžádal, aby mu uvolnil cestu. Pod jeho rozhodným gestem dřevo prasklo a před Ódinem se objevil vchod do jeskyně. Studený vítr vycházející zevnitř mu olízl tvář. A pak se Borův syn, strážěn svými havrany, vydal do útrob Yggdrasilu.

Podzemní chodba klesala směrem k ledovému prostranství zakončenému slují s vysokou klenbou, z níž visel nespočet třpytících se rostlinných vláken. Vlákna se proplétala s těmi, která vyrůstala ze zdí, a společně tvořila obrovské jakoby napůl dokončené koberce. Ódin zamířil do nitra jeskyně, aby vyhledal tkadleny, jejichž dílo právě spatřil.

Najednou se ozval tichý hlas:

„Synu Borův... z rodu bohů.“

Rozhlédl se kolem, ale kvůli pvlávajícím pavučinám spředeným z vláken nedokázal určit, kdo k němu mluví.

„Tady nemáš co pohledávat,“ zašeptal jiný, poněkud přísnější hlas.

Uprostřed sluje se mihnul jakýsi stín. Ódin se vydal za ním, avšak nikoho nenašel.

„Já, Ódin, syn Bora, a moji bratři Vili a Vé jsme zabili Ymira. Z jeho ostatků jsme stvořili nebe a zemi. Vdechli jsme život prvním lidem a věnovali jim Midgard, aby se množili. Naším druhům z rodiny Vanů jsme dali svět, který mohou považovat za svůj. Darovali jsme domov i trpaslíkům, světlým elfům, a dokonce i obrům. Norny, tkadleny osudu, popřejte nám sluchu! Musíte nás vyslechnout!“ pravil Borův syn. A v tu chvíli pocítil na krku čísi dech.